

EGYENLŐ BÁNÁSMÓD HATÓSÁG

Ügyiratszám: EBH/87/ /2018
(Előzményi számok: EBH/48/2017,
EBH/542/2016)
Előadó:

Az **Egyenlő Bánásmód Hatóság** (1013 Budapest, Krisztina körút 39/B, a továbbiakban: hatóság) a **kérelmező** (a továbbiakban: kérelmező) kérelmére a **Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányság** (6000 Kecskemét, Batthyány utca 14.) **eljárás alá vonttal** (a továbbiakban: eljárás alá vont) szemben az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított, megismételt eljárásban - tárgyalás mellőzésével - az alábbi

H A T Á R O Z A T O T

hozta:

A hatóság megállapítja, hogy az eljárás alá vont rendőr-főkapitányság a kérelmezővel szemben egészségi állapota miatt megsértette az egyenlő bánásmód követelményét és megvalósította a zaklatás tényállását

A hatóság megtiltja a jogsértő magatartás jövőbeni tanúsítását.

Fentiekén túl a hatóság elrendeli a jogerős és végrehajtható - az eljárás alá vont adatainak kivételével anonimizált - határozatának nyilvános közzétételét 30 napra a hatóság www.egyenlobanasmod.hu internetes oldalán.

A határozat ellen a közigazgatási eljárás keretében fellebbezésnek helye nincs, azonban a döntés bírósági felülvizsgálata kezdeményezhető.

A határozattal szembeni közigazgatási pert a kézbesítéstől számított 30 napon belül a Fővárosi Törvényszéknek címzett, de az Egyenlő Bánásmód Hatóságnál 3 példányban, írásban benyújtott kérelemmel lehet kérni. A Fővárosi Törvényszék előtt a jogi képviselőt kötelező. A bíróságtól az ügyben tárgyalás tartása kérhető.

A jogi képviselővel eljáró fél a kérelmet az űrlapbenyújtás támogatási szolgáltatás igénybevételével köteles benyújtani az Egyenlő Bánásmód Hatóság EBH Hivatali Kapuján (KRID: 101221969) keresztül.

Az eljárással kapcsolatban költség nem merült fel.

Indokolás

A kérelmező 2016. augusztus 31-én a hatósághoz érkezett kérelmében, valamint a hatóság felhívására adott nyilatkozataiban azt sérelmezte, hogy 2016. május 30-án 14 óra 5 perctől 2016. június 1-jén 14 óráig az eljárás alá vont .....-i fogdáján bűnügyi őrizetben való tartózkodásának második napján, azaz 2016. május 31-én a zárkájának ajtajában megjelent négy rendőr, akik közül az egyik - miután megkérdezte tőle, hogy „maga a HIV-es?” - bedobott a zárkába egy szájmaszkot és egy pár gumikesztyűt azzal, hogy a kérelmező csak ezeket viselve hagyhatja el a zárkát. A panasz szerint továbbá, az a rendőr, aki a „maga a HIV-es” kérdést intézte a kérelmezőhöz, további kérdéseket tett fel neki a betegségével kapcsolatban. A kérelem szerint a kérelmező a fogdán történő tartózkodása idején négyszer hagyta el a zárkát. Az egyik alkalommal, amikor a mosdóba ment, fel kellett vennie a gumikesztyűt, nyilatkozata szerint azonban annak a használatkor „senki nem volt jelen a jelenlevő hatóság emberein kívül”.

A kérelem alapján a hatóság az EBH/542/2016. számon indult, a 2017. évben az EBH/48/2017. számon folyó eljárása során azt vizsgálta, hogy az eljárás alá vont azzal, hogy őrizetbe vételét követően a fogdán a jelen lévő rendőrök HIV-fertőzöttségével kapcsolatos kérdéseket tettek fel, valamint szájmaszkot és gumikesztyűt adtak neki és a kesztyűt – a zárka elhagyásakor – egy alkalommal ténylegesen is viselnie kellett, megsértette-e a kérelmezővel szemben az egyenlő bánásmód követelményét és megvalósította-e a zaklatás tényállását.

Az alapeljárás során a hatóság beszerezte a kérelmező bűnügyi őrizetben tartózkodásával kapcsolatban keletkezett iratokat, valamint az ügy szempontjából releváns tárgyi bizonyítékot (a felperes birtokában lévő szájmaszkot és gumikesztyűt). Ezen túl, az ügyben két alkalommal tárgyalást tartott, melynek során tanúként hallgatta meg a kérelmező panaszát által érintett időszakban szolgálatot teljesítő hét fogdaort.

Az eljárást lezáró EBH/48/6/2017. számú határozatában a hatóság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a szájmaszk és a gumikesztyű kérelmezőnek való átadásán kívül, sem annak módját, sem a kérelmező által sérelmezett kijelentések elhangzását, sem pedig azt nem lehetett megállapítani, hogy a kérelmezőnek a zárka elhagyásakor - mások jelenlétében - egy alkalommal valóban viselnie kellett a kesztyűt. Mindezekre tekintettel, mivel az *egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.)* 10. § (1) bekezdésében foglalt zaklatás lényeges tényállási elemei - a hatóság álláspontja szerint - hiányoztak, a kérelmet elutasította.

A hatóság EBH/48/6/2017. számú határozatával szemben a kérelmező felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. A bíróság 2017. december 14-én kelt, 6.K.31.670/2017/5. számú ítéletével a hatóság határozatát hatályon kívül helyezte és a hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

Hivatkozott ítéletében a bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alapeljárás során a hatóság helytállóan azonosította be, hogy a kérelmező oldalán mely sérelmeket kell vizsgálnia (gumikesztyű és szájmaszk átadása, azok viselésére kötelezés, illetve a kérelmező betegségével kapcsolatos kérdések feltétele), valamint „példaértékű, részletes bizonyítási eljárást” folytatott le annak kiderítésére, hogy az egyenlő bánásmód követelményének sérelme megállapítható-e. A hatóság továbbá – a kérelmező nyilatkozatainak tartalom szerinti elbírálása alapján – helyesen jutott arra a következtetésre, hogy tárgyi ügyben az Ebktv. 10. § (1) bekezdése szerinti zaklatás tényállási elemeinek a megvalósulását kellett vizsgálnia.

A zaklatás tényállásával kapcsolatban a bíróság kiemelte, hogy az nem feltétlenül szándékos magatartás, így nem csupán azok a magatartások tartoznak ide, amelyeknek célja, hanem azok is, amelyeknek hatása a megfélemlítő, ellenséges, megalázó, megszegyenítő vagy támadó környezet kialakítása. A bíróság kiemelte továbbá, hogy a zaklatás esetén „a legtöbb esetben a zaklató visszaél a pozíciójával, az alá-fölérendeltségből eredő helyzetével”. A bíróság fontosnak tartotta rögzíteni azt is, hogy a zaklatás tényállási elemei megvalósulásának a vizsgálatakor az eljárást kezdeményező panaszos szubjektív benyomásait is értékelni kell, mivel a személyére vetített esetleges megalázó vagy támadó légkört leginkább a diszkriminációt elszenvedő, eljárást kezdeményező személy nyilatkozatai alapján lehet megítélni. E tárgykörben objektív megerősítést jelentenek a tanúk (mint külső szemlélők) nyilatkozatai és esetlegesen más, rendelkezésre álló bizonyítási eszközök.

A bíróság a döntésében kitért arra, hogy az alapeljárás során hozott határozatában a hatóság - a bizonyos mértékben ellentmondó tanúvallomások ellenére - megállapíthatónak tartotta, hogy az eljárás alá vont fogdaőrnél a kérelmezőnek szájmaszkot és gumikesztyűt adtak. Ezzel szemben a „maga a HIV-es?” kérdés elhangzását, valamint a gumikesztyű viselésére kötelezést nem látta bizonyíthatónak, ugyanis e tekintetben a hatóság álláspontja szerint az eljárás során tett nyilatkozatok nem alkottak zárt logikai egységet. A bíróság ez utóbbi tekintetében nem osztotta a hatóság álláspontját, „mert álláspontja szerint akár egy gumikesztyű, akár egy szájmaszk átadása nem abból a célból történik, hogy azt a panaszos pusztán magánál tartsa, hanem azt vélhetőleg azért adják oda neki, hogy időnként felvegye. Figyelemmel arra, hogy a felperes [kérelmező] maga állította, hogy négy ízben kellett elhagynia a zárkát és ebből kizárólag egy esetben szólította fel a fogdaőrt arra, hogy azt vegye fel, így a bíróság álláspontja szerint a felperesnek nem állhatott érdekében pusztán egyetlen örrrel összefüggésben, egy esetre szorítani a gumikesztyű viselésére vonatkozó kötelezést, amennyiben az események nem úgy történtek volna, ahogyan ő állítja”. A bíróság álláspontja szerint továbbá A. B. fogdaőr volt az, aki felszólította a kérelmezőt a gumikesztyű viselésére, „az ezzel kapcsolatos adatokat a felperes [kérelmező] pontosan, részletesen leírta, a tárgyaláson a tanút be tudta azonosítani.” A kérelmező betegségére vonatkozó kérdéssel kapcsolatban a bíróság döntése értelmében az alapeljárás során a hatóság helytállóan állapította meg, hogy a kérdés elhangzásával kapcsolatos ellentmondások nem voltak feloldhatók.

„A fentiek alapján a bíróság tehát úgy vélte, hogy már a hatóság által is bizonyított volt a gumikesztyű és a szájmaszk átadása, a fentebb kifejtettek szerint ugyanakkor a bíróság előtt bizonyított volt az is, hogy egy ízben ennek viselésére szólították fel a kérelmezőt. Ezen körülményeket kell figyelembe venni akkor, amikor a zaklatás törvényi tényállási elemeit vizsgálva a hatóságnak, illetve a bíróságnak elemeznie kell a sérelmes bánásmód esetleges megvalósulását.” A bíróság álláspontja szerint nem volt tapasztalható olyan magatartás az eljárás alá vont részéről, amely kifejezetten megfélemlítő vagy támadó környezet kialakítását célozta volna, avagy ilyen hatással járt volna. A 2017. január 12-én a hatóság előtt tartott tárgyaláson ugyanis maga a kérelmező nyilatkozott úgy, hogy a gumikesztyű használatára felszólító fogdaőr is humánus, illetve távolságtartó volt (látszott rajta, hogy fél attól, hogy megfertőződhet). E körben továbbá figyelemmel kellett lenni arra a kérelmezői nyilatkozatra, miszerint nem volt jelen senki a gumikesztyű használatakor.

A bíróság ugyanakkor az ítéletében rögzítette, hogy „a zaklatásnak egyik alosztala lehet az is, ha az eljárás alá vont magatartása nyomán megalázó, megszegyenítő környezet jön létre”. Az ítélet szerint e körben hangsúlyosan kell értékelni a sérelmet szenvedett személy szubjektív benyomásait, és el kell döntenie, hogy emberi méltóságot sértő magatartást valósított-e meg a kifogásolt intézkedés. A bíróság nem osztotta a hatóság azon – EBH/48/6/2017. számú

határozatában kifejtett – álláspontját, miszerint a szájmasc és a gumikesztyű átadása nem merítheti ki a zaklatás tényállását. E tekintetben ugyanis figyelemmel kell lenni az eljárás alá vont Ellenőrzési Szolgálat által folytatott vizsgálat eredményét tartalmazó, 2016. október 25-én a hatósághoz érkezett ellenőrzési jelentésben foglaltakra. Ez utóbbi tartalmazza, hogy a kérelmezőt megvizsgáló orvos-alezredes az egyik őrparancsnoknak elmondta, hogy „a fogvatartott HIV vírust hordozza magában, de kétféle gyógyszert szed, ami meggátolja abban, hogy fertőzni tudjon, ezek ellenére el kell különíteni és fertőzöttként kell kezelni. (...) Ennek nyomán kérdéses a bíróság számára, hogy egy olyan személlyel kapcsolatban, akire nézve az orvos olyan információt ad át, hogy nem fertőző, mi indokolta mégis a hatóság által is bizonyítottnak vélt gumikesztyű, szájmasc átadását, majd ennek nyomán egy ízben azok viselésére való kötelezést. Fel kell deríteni, hogy önmagában ezek a magatartások mennyire voltak alkalmasak megszégyenítő, megalázó környezet létrehozására.”

A bíróság végül a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatását akként összegezte, hogy „a megismételt eljárásban újabb bizonyítást lefolytatni csupán akkor szükséges, ha azt a hatóság indokoltnak tartja. Bizonyítottnak vélt gumikesztyű és szájmasc átadására, valamint egy ízben annak viselésére kötelezésre figyelemmel elsősorban azt kell elemezni, hogy a begyűjtött adatok alapján megalázó, megszégyenítő környezet kialakítására, így zaklatás megállapítására mennyiben volt alkalmas a fogdaőrök által tanúsított magatartás.”

Az ítélet kézhezvételét követően a hatóság 2017. december 27-én értesítette az eljárás alá vontat arról, hogy a bíróság 6.K.31.670/2017/5.számú ítéletének kötelezése alapján vele szemben eljárást indított, egyben nyilatkozattételre hívta fel.

A hatóság 2018. január 10-én vette kézhez az eljárás alá vont rendőr-főkapitányság nyilatkozatát.

Ebben az eljárás alá vont a 2016. november 30-án, illetve 2017. január 12-én tartott tárgyaláson elhangzottakra, valamint az alapeljárás során becsatolt további jelentésekre, illetve megtett nyilatkozatokra hivatkozott. Ezek alapján előadta, hogy a vele hivatásos szolgálati viszonyban álló személyek egyike sem tett olyan nyilatkozatot, miszerint szájmascot vagy gumikesztyűt adott volna a kérelmezőnek, illetve egy ízben annak viselésére szólította volna fel. Az eljárás alá vont álláspontja szerint a kérelmező előzőekkel kapcsolatos állításai ellentmondásosak voltak, a 2017. január 12-én tartott tárgyaláson továbbá úgy nyilatkozott, hogy szájmascot nem kellett felvennie. Az eljárás alá vont utalt arra, hogy a kérelmező őrizetének ideje alatt szolgálatot teljesítő személyek ismételten azon nyilatkozatukat tudnák megerősíteni, hogy a fenti tárgyi eszközöket nem adták a kérelmező birtokába, így ezek viselésére sem kötelezték, illetve – az eltelt időre tekintettel – az eset pontos körülményeire már nem emlékeznek. Egyéb bizonyíték pedig nem áll az eljárás alá vont rendelkezésére és annak fellelése a jövőben sem várható.

Fentiekén túl az eljárás alá vont utalt arra, hogy a kérelmező az alapeljárás során írásban, illetve a tárgyalásokon tett nyilatkozatai szerint négy – öt alkalommal hagyta el a zárkát, mely kijáráskor során a fogdaőrök nem szólították fel gumikesztyű alkalmazására, azt egyszer, a kesztyű használatára vonatkozó kérdésre adott „igen” választ követően vette fel, amit a fogdaőrök részéről sértő szóhasználat vagy sértő magatartás nem követett. Az ügyvédjével való találkozásokkor a kérelmezőnek kesztyűt nem kellett viselnie. A fogdahelyiségben a kérelmező egyedül tartózkodott, más őrizetessel fogva tartásának ideje alatt nem találkozott, egészségi állapotáról, illetve az esetleges gumikesztyű használatáról más személy nem szerzett tudomást.

Az eljárás alá vont a nyilatkozatához csatolta a .....-i Rendőrkapitányság, Közrendvédelmi Osztály, Fogda- és Kísérőőri Alosztály vezetője által készített, 2018. január 9-én kelt, „a

kérelmező ügyével hasonló esetben követendő általános eljárási rendre” vonatkozó feljegyzést. Ez az eljárás alá vont álláspontja szerint bizonyítja, hogy amikor a fogdaőr, vagy más személy (fogvatartott) egészségének megőrzése érdekében védőeszköz alkalmazása indokolt, arra egységesen kerül sor, ami a fogda rendjének védelmére, illetve az őrzésbiztonság fenntartására irányul, és nem célja megszegyenítő vagy megalázó bánásmód alkalmazása. A kérelmező tehát őrizetének ideje alatt egyedi vagy más hasonló helyzetben lévő személyhez képest eltérő bánásmódban nem részesült.

A csatolt feljegyzésben foglaltak szerint a fertőző beteg fogvatartott befogadása és őrzése során az egyik legfontosabb feladat a beteg fogvatartott elkülönítése más fogvatartottaktól, illetve a többi fogvatartott és a fogdai személyzet egészségének védelme. Az eljárás alá vont központi fogdáján a fogvatartott részére őrzésbiztonságot nem veszélyeztető védőeszköz átadása a feljegyzés szerint nem elképzelhetetlen, ennek célja a többi fogvatartott és az őrszemélyzet védelmére irányul. Védőeszköz fogvatartottnak történő kiadása tehát a fogda rendjének védelmét, és az őrzésbiztonság fenntartását célozza, abban semmilyen megalázó, vagy megszegyenítő szándék nincs. A fogdai őrszemélyzet nem rendelkezik képzéssel a fertőző betegségek terjedésével kapcsolatosan, ezáltal nem tudják, melyik betegség milyen úton fertőz, így elképzelhető nem megfelelő védőeszköz választása, amely a túlzott elővigyázatosságnak tudható be.

Az eljárás alá vont álláspontja szerint a rendelkezésre álló iratok alapján bizonyítást nyert, hogy a hivatásos állomány tagjai a kérelmező esetében az általános, valamennyi őrizetessel szemben alkalmazott eljárási rendet követték, vele szemben jogszabályellenes magatartást nem tanúsítottak, illetve az egyenlő bánásmód követelményét nem sértették meg. Ezzel szemben nem nyert bizonyítást, hogy a kérelmezőt a fogdaőrök magatartása folytán hátrány érte volna vagy egészségi állapota miatt olyan magatartást tanúsítottak volna vele szemben, amelynek célja vagy hatása megfélemlítő, ellenséges, megalázó, megszegyenítő vagy támadó környezet kialakítása volt. Mindezek alapján az eljárás alá vont a kérelem elutasítását kérte.

A hatóság 2018. január 31-én vette kézhez a kérelmezőnek az eljárás alá vont fenti nyilatkozatára megküldött válaszirátát, amelyben hivatkozott arra az őt megvizsgáló orvos-alezredesi – a bíróság ítéletében is idézett – közlésre, miszerint a kérelmező HIV-fertőzött, ugyanakkor gyógyszereket szed, ami meggátolja abban, hogy fertőzni tudjon, mindazonáltal a többi fogvatartottól el kell különíteni és fertőzöttként kell kezelni. A kérelmező álláspontja szerint már ez önmagában alkalmas megszegyenítő, megalázó környezet kialakítására, hiszen őt annak ellenére fertőzöttként kezelték, hogy az orvos nyilatkozata szerint az általa szedett gyógyszerek meggátolják abban, hogy fertőzni tudjon, így alap nélkül kötelezték arra, hogy a szájmazskot és a gumikesztyűt viselje.

A kérelmező a beadványához másolatban csatolta a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (a továbbiakban: NAIH) 2017. október 12-én kelt levelét, amelynek értelmében a NAIH álláspontja szerint a kérelmező esetében az eljárás alá vont fogdáján való tartózkodása során nem történt jogellenes adatkezelés. A kérelmező azt kérte a hatóságtól, hogy a fenti levelet a megismételt eljárásban bizonyítékként értékelje, illetve szerezze be a NAIH eljárása során beszerzett iratanyagot.

A kérelmező továbbá indítványozta az őt megvizsgáló orvos-alezredes tanúkénti meghallgatását arra vonatkozóan, hogy a vele 2016. május 30-án kapcsolatba kerülő rendőröknek az egészségi állapotát illetően – különös tekintettel a fertőzöttség tényére – pontosan milyen tájékoztatást adott. Továbbá indítványozta annak a vizsgáló őrnagynak a tanúkénti meghallgatását, aki őt

2016. május 30-án meghallgatta. A kérelmező a vizsgálat szintén arra kérte meghallgatni, hogy a vele kapcsolatba kerülő – .....-i – rendőröknek az egészségi állapotával kapcsolatban milyen tájékoztatást adott.

A hatóság az alábbi vonatkozó jogszabályi rendelkezések figyelembevételével hozta meg döntését:

Magyarország Alaptörvényének II. cikke értelmében az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 2. § (1) bekezdése értelmében a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 60. § (1) bekezdése értelmében az eljárási cselekmények végzésekor az emberi méltóságot, az érintettek személyiségi jogait és a kegyeleti jogot tiszteletben kell tartani, és biztosítani kell, hogy a magánéletre vonatkozó adatok szükségtelenül ne kerüljenek nyilvánosságra.

Az Ebktv. 4. § d) pontja alapján az egyenlő bánásmód követelményét a rendvédelmi szervek jogviszonyaik létesítése során, jogviszonyaikban, eljárásaik és intézkedéseik során kötelesek megtartani.

Az Ebktv. 10. § (1) bekezdése szerint zaklatásnak minősül az az emberi méltóságot sértő, szexuális vagy egyéb természetű magatartás, amely az érintett személynek a 8. §-ban meghatározott tulajdonságával függ össze, és célja vagy hatása valamely személlyel szemben megfélemlítő, ellenséges, megalázó, megszegyenítő vagy támadó környezet kialakítása.

Az Ebktv. 8. § h) pontja egy személy, vagy csoport valós vagy vélt egészségi állapotát olyan tulajdonságként határozza meg, amellyel összefüggésben az Ebktv. 10. § (1) bekezdése szerinti zaklatás tényállási elemeinek megvalósulása vizsgálható.

Az Ebktv. 19. § (1) bekezdése alapján az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt indított eljárásokban a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítetnie, hogy hátrány érte és a jogsértéskor - ténylegesen vagy a jogsértő feltételezése szerint - rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely tulajdonsággal.

Az Ebktv. 19. § (2) bekezdése szerint az eljárás alá vont félnek a hatósági eljárásban azt kell bizonyítania, hogy a jogsérelmet szenvedett fél vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult által valószínűsített körülmények nem álltak fenn (a) pont), vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani (b) pont).

A hatóság az időbeli és személyi hatály, a kérelmező védett tulajdonsága, valamint a jelen eljárásban folytatott vizsgálat tárgya vonatkozásában az alábbiakat állapította meg:

Időbeli és személyi hatály

Az alapeljárást, egyben a megismételt eljárást megalapozó kérelem 2016. augusztus 31-én érkezett meg a hatósághoz, a kérelmező által sérelmezett események pedig 2016. május 31-én történtek, így a kérelmező panaszának vizsgálatára az Ebktv. 17. §-a alapján a hatóság hatáskörrel rendelkezett.

Az Ebktv. 4. § d) pontja alapján az eljárás alá vontra kiterjed a törvény személyi hatálya.

A kérelmező védett tulajdonsága és a kérelmezőt ért hátrány valószínűsítése

A kérelmező Ebktv. 8. § h) pontja szerinti védett tulajdonsága, azaz HIV-fertőzöttsége (egészségi állapota) az alapeljárásban általa becsatolt, a..... Kórházban 2016. március 10-én elvégzett immunológiai laborvizsgálat eredményéről készült lelet alapján megállapítható volt, így azt a hatóság a megismételt eljárásban is valószínűsítettnek tekintette. Az alapeljárás során az eljárás alá vont nem vitatta, hogy a sérelem bekövetkezésekor a kérelmező rendelkezett az általa valószínűsített védett tulajdonsággal, csupán megjegyezte, hogy a befogadáskor a kérelmező nyilatkozata alapján valószínűsítette az orvos, hogy a kérelmező HIV-fertőzött.

Az őt ért hátrány valószínűsítése körében a kérelmező az alapeljárásban becsatolta a szabadulási igazolását (ami alapján megállapítható volt, hogy 2016. május 30-án 14 óra 5 perctől 2016. június 1-jén 14 óráig az eljárás alá vont fogdájában bünyügyi őrizetben tartózkodott), részletesen nyilatkozott az őt ért sérelmekről és utalt arra, hogy az általa hivatkozott szájmaszk és gumikesztyű még mindig a birtokában vannak. Mindezek alapján a kérelmező által hivatkozott hátrány az Ebktv. 19. § (1) bekezdése szerint valószínűsítettnek volt tekinthető.

Fentiek alapján tehát az alapeljárás során a kérelmező az Ebktv. 19. § (1) bekezdésében foglaltaknak - az eljárás megindításához szükséges mértékben - eleget tett, azaz mind a védett tulajdonságát, mind pedig az őt ért hátrányt megfelelően valószínűsítette, így ezeket a megismételt eljárásban is valószínűsítettnek kellett tekinteni.

A megismételt eljárásban folytatott vizsgálat tárgya

A hatóság utal a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.31.670/2017/5. számú ítéletében foglalt azon megállapításra, miszerint az alapeljárás során a hatóság – a kérelmező nyilatkozatainak tartalom szerinti elbírálása alapján – helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az Ebktv. 10. § (1) bekezdése szerinti zaklatás tényállási elemeinek a megvalósulását kellett vizsgálnia. A hatóságnak tehát a megismételt eljárásban is azt kellett vizsgálnia, hogy a kérelmezőt a fogva tartása alatt az eljárás alá vont hivatásos állományába tartozó fogdaőrök részéről érte-e zaklatás, azaz a diszkriminációnak az Ebktv. 7. § (1) bekezdésében felsorolt formái közül a zaklatás tényállási elemei megvalósultak-e.

A megismételt eljárásban folytatott vizsgálat tárgyát tehát konkrétan az képezte, hogy azzal, hogy a kérelmezőnek szájmaszkot és gumikesztyűt dobtak be a zárkájába azon utasítással, hogy onnantól kezdve csak azokat viselve hagyhatja el a zárkát, továbbá azzal, hogy a fogdaőrök kérdéseket tettek fel neki a betegségével kapcsolatban, illetve azzal, hogy a kérelmezőnek egy alkalommal - fogdaőri utasításra - valóban a gumikesztyűt viselve kellett elhagynia a zárkát, az eljárás alá vont a kérelmezővel szemben egészségi állapota miatt megvalósította-e az Ebktv. 10. § (1) bekezdésében foglalt tényállást. Fent hivatkozott ítéletében a bíróság is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alapeljárás során a hatóság helytállóan azonosította be azokat a sérelmeket,

amelyeket a kérelmező oldalán vizsgálnia kellett (gumikesztyű és szájmaszk átadása, azok viselésére kötelezés, illetve a kérelmező betegségével kapcsolatos kérdések feltétele).

A megismételt eljárás során megállapított tényállás

A hatóság rögzíti, hogy a megismételt eljárásban a tényállást a bíróság 6.K.31.670/2017/5. számú ítéletében foglalt iránymutatásait követve kellett megállapítania.

A megismételt eljárás során tehát tényként volt megállapítható, hogy a kérelmező 2016. május 30-án 14 óra 5 perctől 2016. június 1-jén 14 óráig az eljárás alá vont .....-i fogdájában bűnügyi őrizetben tartózkodott. Tényként volt megállapítható az is, hogy 2016. május 31-én – azon a napon, amikor a kérelem szerint a kérelmező által sérelmezett események történtek – reggel 6 és este 18 óra között C. D. őrparancsnok, valamint E. F. és G. H. fogdaőrök, este 18 óra után - másnap reggel 6 óráig - pedig I. J. őrparancsnok, valamint K. L. és A. B. fogdaőrök teljesítettek szolgálatot. Az eljárás alá vont írásbeli nyilatkozata, valamint a tanúk vallomása alapján megállapítható volt az is, hogy valamennyi az alapeljárás során tanúként meghallgatott személy tudott a kérelmező egészségi állapotáról. Tényként volt megállapítható továbbá, hogy a kérelmező és E. F. az alapeljárás során egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tett azzal kapcsolatban, hogy 2016. május 31-én a reggeli órákban E. F. szájmaszkot és gumikesztyűt dobott be a kérelmező zárkájába azzal, hogy ezt követően csak azokat viselve hagyhatja el a zárkát. C. D. őrparancsnok nyilatkozata szintén ellentmondásban állt a kérelmező fenti állításával, ugyanakkor E. F. fogdaőr és az őrparancsnok nyilatkozata a tekintetben nem volt egységes, hogy a reggeli zárkaellenőrzés során az őrparancsnok jelen volt-e vagy sem. G. H. és a kérelmező ugyanakkor kölcsönösen nem emlékeztek egymásra. A kérelmező által panaszolt, 2016. május 31-én reggel történt eseményekkel kapcsolatban tényként volt rögzíthető az is, hogy a kérelmező a 2016. november 30-án tartott tárgyaláson egyik tanúnak sem tulajdonította, hogy kérdéseket tett volna fel az egészségi állapotával kapcsolatban, illetve konkrétan megkérdezte volna tőle, hogy párkapcsolatból fertőződött-e meg. A kérelmező betegségére vonatkozó kérdéssel kapcsolatban a bíróság is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alapeljárás során a hatóság helytállóan állapította meg, hogy a kérdés elhangzásával kapcsolatos ellentmondások nem voltak feloldhatók. Így a kérelmező betegségével kapcsolatos kérdések feltételét illetően a megismételt eljárásban is erre a következtetésre kellett jutni.

Ahogy az a hatóság az alapeljárás során is megállapította, a becsatolt tárgyi bizonyíték, a felek nyilatkozata, valamint a 2017. január 12-én tartott tárgyaláson meghallgatott K. L. tanúvallomása alapján megállapítható volt, hogy a kérelmezőnek az eljárás alá vont .....-i fogdáján szájmaszkot és gumikesztyűt adtak. A hatóság e tény megállapítása körében a megismételt eljárásban is a következőket vette figyelembe. Az eljárás alá vont rendőrfőkapitánya által becsatolt ellenőrzési jelentés, valamint az eljárás alá vont képviselői által a tárgyaláson tett nyilatkozatok alapján egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy a .....-i fogdán szájmaszk és gumikesztyű kizárólag az AIDS, illetve az Ebola elleni egységcsomagban lelhető fel. Az eljárás alá vont éppen azzal kívánta alátámasztani azon állítását, hogy a fogdaőrök a kérelmezőnek nem adtak szájmaszkot, illetve gumikesztyűt, hogy a .....-i fogdán fellelhető mindhárom AIDS elleni egységcsomag tartalma hiánytalanul megvolt, azokból szájmaszk és gumikesztyű nem hiányzott. Azt követően azonban, hogy a 2016. november 30-án tartott tárgyaláson a tanúk olyan nyilatkozatot tettek, miszerint a kérelmező által bemutatott, illetve ahhoz hasonló szájmaszk és gumikesztyű fellelhető a fogdán, illetve a gumikesztyűvel kapcsolatban egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a fogvatartottak befogadásakor a ruházatátvizsgálás során rendszeresen használnak ilyen védőeszközt, az eljárás alá vont már maga is úgy nyilatkozott, hogy a befogadó helyiségben a második ruházatátvizsgálás során

használnak gumikesztyűt. Ehhez pedig hozzátette azt is, hogy a kesztyűket egy nyitott dobozban tárolják, amiből szükség szerint használ fel a személyzet és nem kell dokumentálni, hogy a kesztyűkből mennyi fogyott. A 2017. január 12-én tartott második tárgyaláson pedig a tanúként meghallgatott további három fogdaőr is úgy nyilatkozott, hogy a fogvatartottak befogadásakor a személyzet használ gumikesztyűt. Fentiekén túl, a hatóság figyelemmel volt K. L. fogdaőr azon nyilatkozatára is, miszerint a „kérelmező egyszer kérdezte tőlem, hogy fel kell-e vennie a kesztyűt, én mondtam, hogy nem kell, illetve mondtam, hogy akkor kell csak, ha seb van a kezén”. A fogdaőr e közlése - melynek elhangzását a tárgyaláson a kérelmező is megerősítette - alapján a hatóság álláspontja szerint egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy a kérelmezőnek adtak gumikesztyűt, hiszen a hivatkozott közlés - különös tekintettel annak megfogalmazására - egyértelműen azon alapszik, hogy a kérelmezőnél van gumikesztyű, csupán annak használata képezi a közlés, illetve a kérelmező és a fogdaőr közötti beszélgetés tartalmát. Nem hat ez utóbbi megállapítás ellenében az sem, hogy a tanúként meghallgatott fogdaőr nem emlékezett arra, hogy ténylegesen volt-e a kérelmezőnél 2016. május 31-én este kesztyű, a fent hivatkozott kijelentés elhangzásának megtörténtét illetően ugyanis a tanú határozottan nyilatkozott, arra pedig, hogy a kérelmezőnél ténylegesen látott-e e kesztyűt, nem válaszolt határozott igennel vagy nemmel, hanem egyszerűen nem emlékezett arra. Fentiekkel kapcsolatban végül a hatóság nem tartotta életszerűnek, hogy a kérelmező bolti forgalomban vásárolt volna egy szájmaszkot és egy pár gumikesztyűt csak azért, hogy azokról a hatóság előtti eljárásban azt állítsa, hogy azokat az eljárás alá vont .....-i fogdáján kapta. Előzőek alapján tehát a hatóság a megismételt eljárásban is tényként állapította meg, hogy a kérelmező az eljárás alá vont .....-i fogdáján kapott szájmaszkot illetve gumikesztyűt. A bíróság fent hivatkozott ítélete értelmében a hatóság helyesen jutott a fenti következtetésre – ti. megállapíthatónak tartotta a szájmaszk és a gumikesztyű átadásának a tényét – az előzőekben hivatkozott adatok és nyilatkozatok ugyanis zárt logikai egységet alkottak.

A bíróság 6.K.31.670/2017/5. számú ítéletében kifejtett álláspontja szerint ugyanakkor logikai úton levezethető, így a rendelkezésre álló adatok és nyilatkozatok alapján tényként rögzíthető az is, hogy a kérelmezőt egy alkalommal valóban felszólították arra, hogy a nála lévő gumikesztyűt felvegye. A bíróság álláspontja szerint ugyanis a kérelmezőnek nem állhatott érdekében pusztán egyetlen örrel összefüggésben, egy esetre szorítani a gumikesztyű viselésére vonatkozó kötelezést, amennyiben az események nem úgy történtek volna, ahogyan ő állítja. Ezzel kapcsolatban továbbá tényként rögzíthető, hogy a 2017. január 12-én tartott tárgyaláson tanúként meghallgatott A. B. fogdaőr volt az, aki a kérelmezőt a gumikesztyű viselésére felszólította. A bíróság álláspontja szerint ugyanis „az ezzel kapcsolatos adatokat a felperes [kérelmező] pontosan, részletesen leírta, a tárgyaláson a tanút be tudta azonosítani.”

A bíróság fenti logikáját követve a hatóság a megismételt eljárásban megállapíthatónak tartotta azt is, hogy a kérelmező a gumikesztyű és a szájmaszk átvételét követően minden alkalommal - kivéve azt az esetet, amikor az ügyvédi beszélőre ment -, amikor elhagyta a zárkát megkérdezte, hogy fel kell-e vennie a kesztyűt. Ezt a 2017. január 12-i tárgyalási jegyzőkönyv által tartalmazott kérelmezői állítást ugyanis szintén alátámasztotta K. L. fogdaőr azon nyilatkozata, miszerint a „kérelmező egyszer kérdezte tőlem, hogy fel kell-e vennie a kesztyűt, én mondtam, hogy nem kell, illetve mondtam, hogy akkor kell csak, ha seb van a kezén”. A bíróság logikáját követve tehát a hatóság arra a következtetésre jutott, nem életszerű, hogy a kérelmező azt állítsa, ő megkérdezte a fogdaőröktől, hogy fel kell-e vennie a gumikesztyűt, ha az valóban nem történt volna meg. A kesztyű viselésére vonatkozó kérdés elhangzását K. L. fenti nyilatkozata is megerősítette, egyben ennek a konkrét esetnek a tényként való megállapítása is abba az irányba hatott, hogy a hatóság életszerűnek tekintse, hogy a kérelmező a többi, vele kapcsolatba kerülő fogdaőrnek is feltette a kesztyű viselésére vonatkozó kérdést. Ezen túl, a

kérelmező - a 2017. január 12-én tartott tárgyaláson - annak az esetnek a körülményeit is, hogy A. B. fogdaőr őt egy alkalommal felszólította a kesztyű viselésére, úgy írta le, hogy arra annak a kifejezett kérdésnek az elhangzását követően került sor, hogy fel kell-e vennie a kesztyűt.

A hatóság végül a megismételt eljárásban is tényként állapította meg, hogy a felek között - tekintettel arra, hogy az eljárás alá vont nem nyilatkozott a hatóság azon kifejezett kérdésére, miszerint kíván-e a kérelmezővel egyezsége kötni, ugyanakkor a kérelem elutasítását kérte - egyezés nem jött létre.

Fentiek alapján a hatóság a megismételt eljárásban megállapította, hogy a kérelem az alábbiak szerint alapos:

Döntésének meghozatala során a hatóság - a bíróság iránymutatásait követve - a fogva tartás mint helyzet általános jellemzőiből, illetve az Ebktv. 10. § (1) bekezdése szerinti zaklatás fogalmi elemeiből indult ki.

A hatóság hangsúlyosan mutat rá arra, hogy a fogva tartás olyan aszimmetrikus viszony, amelyben a fogvatartott különösen kiszolgáltatott helyzetben van, ezért a fogvatartott (így az őrizetbe vett) személy emberi méltóságának tiszteletben tartására fokozott figyelemmel kell lenni. A fogvatartott és a fogva tartást foganatosító intézmény között tehát alá-fölérendeltségi viszony áll fenn, amelynek az esetében különös figyelmet kell fordítani arra, hogy az e helyzet adta hatalmi pozíciójával az intézmény, illetve a vele jogviszonyban álló, a fogvatartottakkal kapcsolatba kerülő személyek még véletlenül se éljenek vissza. A hatalmi, hierarchikus helyzettel való visszaélés ugyanis zaklató magatartáshoz, vagyis olyan, a kiszolgáltatott helyzetben lévő személyekkel szembeni intézkedések megtételéhez vezethet, ami a fogvatartott személyek emberi méltóságát sérti. Előzőek okán - különösen a Be. 60. § (1), valamint az Rtv. 2. § (1) bekezdésére tekintettel - az eljárás alá vontnak is fokozott figyelemmel kell lennie a fogdáján tartózkodó személyek emberi méltóságának a tiszteletben tartására, valamint arra, hogy a fogva tartásuk során a fogvatartottakkal szemben alkalmazott intézkedések utólag is a lehető legpontosabban visszakövethetők és ellenőrizhetők legyenek. Ebből következően az eljárás alá vontnak különös figyelemmel kellett lennie a kérelmező bűnügyi őrizetben való tartózkodása alatt is arra, hogy az emberi méltóságát sértő intézkedés a fogdaőrök részéről őt ne érje.

A bíróság ítéletében adott iránymutatása szerint továbbá az Ebktv. 10. § (1) bekezdése szerinti zaklatás tényállási elemei megvalósulása körében különös figyelemmel kell lenni egyrészt arra a jogszabályi kitételre, miszerint abban az esetben is meg kell állapítani a zaklatás megvalósulását, ha az intézkedés nem célozta az emberi méltóság megsértését, ennek ellenére azzal a hatással járt. Másrészt hangsúlyosan kell értékelni a sérelmet szenvedett személy szubjektív benyomásait is.

Az eljárás során tényként volt megállapítható, hogy a kérelmezőnek az eljárás alá vont fogdáján szájmaszkot és gumikesztyűt adtak, valamint egy alkalommal annak a viselésére is felszólították.

A bíróság iránymutatása alapján a szájmaszk és a gumikesztyű átadásának értékelésével kapcsolatban figyelemmel kellett lenni arra, hogy a kérelmezőt megvizsgáló orvos-alezredes olyan információt adott át az egyik őrparancsnoknak, hogy a kérelmező nem fertőző, ezek ellenére el kell különíteni és fertőzőtként kell kezelni. Ezzel összefüggésben a hatóság rá kíván mutatni arra, hogy annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a kérelmezőt fertőzőtként kellett-e a kezelni a fogva tartása során, olyan orvos szakmai kérdés, amelynek vizsgálatára nem

rendelkezik hatáskörrel. A hatóságnak ugyanakkor figyelembe kellett vennie, hogy a kérelmezőt a befogadását megelőzően megvizsgáló orvos egyetlen fogdaórnek sem adott olyan utasítást, hogy a kérelmezőt szájmaszkkal és gumikesztyűvel lássák el. Az orvos által 2016. május 30-án az akkor szolgálatot teljesítő őrpáncsnoknak adott utasítása azt tartalmazta, hogy a kérelmező ugyan a HIV-vírust hordozza magában, de nem fertőz, konkrét intézkedésként pedig a kérelmező elkülönítésére szólított fel. Az eljárás alá vont által becsatolt .....-i Rendőrkapitányság, Közrendvédelmi Osztály, Fogda- és Kísérőőri Alosztály vezetője által készített 2018. január 9-én kelt feljegyzés általánosságban annyit tartalmazott, hogy a fogvatartottak részére védőeszköz átadása nem elképzelhetetlen, valamint, mivel a fogdai őrszemélyzet nem rendelkezik képzéssel a fertőző betegségek terjedésével kapcsolatban, elképzelhető nem megfelelő védőeszköz választása is. A hatóság a védőeszközök fogvatartottak részére történő átadásával kapcsolatban, így a gumikesztyűnek és a szájmaszknak a kérelmező részére való átadásának az értékelése során figyelemmel volt arra, hogy az alapeljárásban csatolt Fogdaszolgálati Szabályzat, a 18/2010 (OT 9.) ORFK utasítás, valamint az Országos Rendőr-főkapitányság Humánigazgatási Szolgálat Személyügyi Főosztály Egészségügyi és Pszichológiai Osztálya által kiadott, a fogvatartottak egészségügyi ellátásához kapcsolódó módszertani útmutató egészségügyi előírásai alapján alapvetően és elsősorban a hivatásos állomány tagjainak - nem pedig az esetlegesen valamilyen fertőző betegségben szenvedő fogvatartottaknak - kell a rendszeresített védőeszközöket használniuk. A hatóság álláspontja szerint ezen túl nem volt elfogadható az őrszemélyzet nem megfelelő egészségügyi ismereteire való hivatkozás sem, ugyanis egy olyan betegséggel (HIV/AIDS) kapcsolatos tájékozatlanság, amelyet illetően egyébként is számos előítélet él a társadalomban, nem vezethet olyan intézkedések megtételéhez, amelyek az adott betegségben szenvedő személy emberi méltóságát sértik. Ezzel összefüggésben a hatóság elfogadhatónak tartotta, hogy – nem utolsósorban a betegségével és annak terjedési módjaival, illetve stádiumaival kapcsolatban a társadalomban egyébként is létező előítélet okán – a kérelmező megalázónak és megszégyenítőnek érezte a gumikesztyű és a szájmaszk átadását. A kérelmező e szubjektív benyomásait pedig tovább erősítette, hogy a maszk és a kesztyű átadásakor egy szigorúan hierarchikus rendszerben, kiszolgáltatott helyzetben volt. **Így a szájmaszknak és a gumikesztyűnek a kérelmező részére történő átadása már önmagában azzal a hatással járt, hogy a kérelmező megalázó, az emberi méltóságát sértő helyzetbe került.**

A gumikesztyű felvételére való felszólítással és annak egy alkalommal történő viselésével kapcsolatban a hatóság figyelemmel volt arra a kérelmezői nyilatkozatra, miszerint a fogva tartásának időtartama alatt négy-öt alkalommal hagyta el a zárkát - amely alkalmakkor megkérdezte, hogy a gumikesztyűt fel kell-e vennie -, és ebből egy ízben kellett azt viselnie. Tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a szájmaszk és a gumikesztyű zárkába való beadását követően a kérelmező több alkalommal hagyta el a zárkát, amely alkalmakkor - az ügyvédi beszélőn való részvétel kivételével - megkérdezte, hogy viselnie-e kell-e a kesztyűt, a hatóság arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmezővel szemben megszégyenítő, illetve megalázó környezet alakult ki. A hatóság e körben figyelemmel volt arra, hogy a szájmaszk és a gumikesztyű átadása önmagában is megalázó, illetve megszégyenítő hatással bírt a kérelmezőre, akinek ezt követően e hatás alatt, ezzel a tudattal kellett a fogva tartása további tartamát az eljárás alá vont fogdáján eltöltenie. A hatóság álláspontja szerint e hatásnak, valamint az alá fölérendeltséggel jellemezhető helyzetnek, illetve a kérelmező kiszolgáltatottságának volt betudható, hogy – egy alkalom kivételével – valamennyi esetben megkérdezte a fogdaőröktől, hogy valóban fel kell-e vennie a kesztyűt. Figyelemmel továbbá arra is, hogy azon alkalmakkor, amikor a kérelmező elhagyta a zárkát és feltette a kesztyű viselésére vonatkozó kérdést, több fogdaőrrel is kapcsolatba került, a hatóság álláspontja szerint a kérelmező körül a megszégyenítő, illetve megalázó környezet kialakult. Nem hat e megállapítás ellenében az sem, hogy ezek a fogdaőrök

nem egyszerre, egy időben és helyen voltak jelen, illetve, hogy a kérelmező a zárkában egyedül tartózkodott. Előzőek okán, továbbá nem hat ennek ellenében, hogy a kérelmező saját nyilatkozata szerint „senki nem volt jelen a jelenlevő hatóság emberein kívül” a gumikesztyű használatakor. **A gumikesztyű és a szájmazsk átadásához hasonlóan, a kesztyű viselésére való felszólítás esetében sem tartotta megállapíthatónak a hatóság, hogy annak kifejezett célja a kérelmező megszégyenítése vagy megalázása lett volna, azonban a hatása az volt, hogy a kérelmezőt az emberi méltóságát sértő helyzetbe hozta és körülötte megszégyenítő, illetve megalázó környezet alakult ki.**

Az eljárás alá vontnak a megismételt eljárásban tett nyilatkozata - az alapeljáráshoz hasonlóan - alapvetően a kérelmező által előadottak megtörténtének, tehát a tényeknek a vitatására irányult. A hatóság álláspontja szerint azonban - a bíróság iránymutatása alapján - a szájmazsk és a gumikesztyű átadása, valamint egy alkalommal a kesztyű viselésére való kötelezés tényszerűen megállapítható volt. Ezek a kérelmezővel szembeni intézkedések pedig azzal a hatással jártak, hogy a kérelmezőt megalázó és megszégyenítő helyzetbe hozták (még akkor is, ha a céljuk nem ez volt), a kérelmező körül megszégyenítő és megalázó környezet alakult ki. Az eljárás alá vontnak így a megismételt eljárásban nem sikerült bizonyítania, hogy a kérelmezővel szemben nem sértette meg az egyenlő bánásmód követelményét.

Fentiek alapján a hatóság megállapította, hogy az eljárás alá vont rendőr-főkapitányság a kérelmezővel szemben egészségi állapota miatt megsértette az egyenlő bánásmód követelményét és megvalósította a zaklatás tényállását azzal, hogy a kérelmezőnek a rendőr-főkapitányság fogdáján bűnügyi őrizetben való tartózkodása alatt az eljárás alá vont hivatásos állományú tagjai szájmazskot és gumikesztyűt adtak, illetve egy alkalommal a kesztyű viselésére is felszólították. Ezeknek az intézkedéseknek a hatására a kérelmező az emberi méltóságát sértő helyzetbe került, körülötte megszégyenítő, megalázó környezet alakult ki. Így a hatóságnak az Ebktv. 10. § (1) bekezdésében foglalt zaklatás tényállási elemeinek a megvalósulását kellett megállapítania. A hatóság ezért a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Tekintettel arra, hogy a fent hivatkozott ítéletében a bíróság utalt arra, hogy az alapeljárásban a hatóság részletes bizonyítási eljárást folytatott le és a bíróság alapvetően az ennek során összegyűjtött adatok alapján megállapítható tényeket illetően, illetve azok értékelése körében nem osztotta mindenben a hatóságnak az alapeljárás során kialakított álláspontját, a hatóság további tanúk meghallgatását nem tartotta indokoltnak, ezért a kérelmező tanúbizonyítási indítványát elutasította. Nem adott helyt a hatóság a kérelmező tanúbizonyítási indítványának azért sem, mert már az alapeljárás során is tényként volt megállapítható, hogy a vele a bűnügyi őrizete során kapcsolatba kerülő személyek tudomással bírtak az egészségi állapotáról, az eljárás alá vont által az alapeljárásban becsatolt ellenőrzési jelentés pedig tartalmazta a kérelmezőt megvizsgáló orvos-alezredesnek az akkor szolgálatot teljesítő őrpáncsnoknak adott tájékoztatását is. A hatóság ezzel kapcsolatban az eljárás alá vont jelentésében szereplő állításokat elfogadta és arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezek tényként való kezelése esetén is a kérelemnek helyt adó határozatot kell hoznia, így az orvos alezredes meghallgatása szükségtelen volt. Fentiekre tekintettel – alapvetően annak tényként való megállapíthatósága okán, hogy a kérelmezővel kapcsolatba kerülő, az eljárás alá vonttal hivatásos szolgálati viszonyban álló személyek a kérelmező egészségi állapotáról tudomással bírtak – a hatóság a kérelmezőt 2016. május 30-án meghallgató vizsgáló őrnagy tanúkénti meghallgatását sem tartotta szükségesnek, valamint nem tartotta relevánsnak a NAIH eljárása során keletkezett iratanyag beszerzését sem.

A hatóság az eljárás alá vonttal szemben az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt alkalmazott szankció megállapítása során az alábbiakat vette figyelembe:

A jogkövetkezmények megállapítása során a hatóság alapvetően a generális prevenció szempontjára volt figyelemmel. Tekintettel arra, hogy a hatóság egy múltban történt egyszeri eseménnyel kapcsolatban állapította meg a zaklatás tényállási elemeinek megvalósulását, a jogsértő állapot megszüntetése mint szankció (Ebktv. 17/A. § (1) bekezdés a) pont) nyilvánvalóan nem volt alkalmazható. A jövőbeni hasonló esetek megakadályozása érdekében azonban a hatóság feltétlenül szükségesnek tartotta, hogy az eljárás alá vontat eltiltsa a jogsértő magatartás jövőbeni tanúsításától (Ebktv. 17/A. § (1) bekezdés b) pont). A generális prevenció előmozdítása érdekében továbbá elrendelte a jogerős határozatának 30 napra történő közzétételét a saját honlapján (Ebktv. 17/A. § (1) bekezdés c) pont). Ez utóbbit a hatóság azért tartotta különösen fontosnak, hogy felhívja a nyilvánosság figyelmét a fogva tartás során fennálló viszonyrendszer hierarchikus, a fogvatartott személyt kiszolgáltató helyzetbe hozó, hatalmi jellegére, illetve arra, hogy az ebbe a helyzetbe kerülő személyek emberi méltóságát a fogva tartást foganatosító szervezetnek tiszteletben kell tartaniuk. A fogva tartás – így az őrizetbe vétel – során alkalmazott intézkedéseknek nyilvánvalóan nem lehet célja a fogvatartott emberi méltóságának megsértése, lényeges azonban, hogy a hatásuk sem lehet az, hogy a fogvatartott személyeket valamely védett tulajdonságuk miatt megszegényítő vagy megalázó helyzetbe hozzák. A fogva tartást foganatosító fegyveres és rendvédelmi szervezetek ezért, ez utóbbira tekintettel, a fogva tartás (például az őrizetbe vétel) végrehajtása során fokozott körültekintéssel kell eljárniuk.

Tekintettel arra, hogy tárgyi ügy az iratok alapján eldönthető volt, és a fent hivatkozott ítéletében a bíróság is utalt arra, hogy az alapeljárás során a hatóság példaértékű és részletes bizonyítási eljárást folytatott le, az Ebktv. 16. § (12) bekezdésének a) pontja alapján a hatóság a megismételt eljárásban a tárgyalás tartását mellőzte.

Határozatomat az Ebktv. 14. § (1) bekezdés a) pontjában biztosított hatáskörömben eljárva hoztam meg.

A határozat elleni fellebbezést az Ebktv. 17/B. § (1) bekezdése zárja ki. A jogorvoslatról szóló tájékoztatást a *közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. CXL. törvény (Ket.)* 96. §, a 100. § (2), illetve 109. § (1) bekezdés a) pontja, továbbá a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kpr.) 12. § (2) bekezdésének a) pontja, a 13. § (11) bekezdése, a 27. § (1) bekezdése, 77. § (2) bekezdése, továbbá a 39. § (1) bekezdése alapján állapítottam meg.

Budapest, 2018. március 7.

Dr. Honecz Ágnes
elnök

A határozatot kapják:

1. kérelmező
2. Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányság – elektronikusan
3. Irattár